

κουκούλα

κουκούλα, η, ουσ. [<μσν. κουκούλα <λατιν. cuculla], η κουκούλα. **1.** το προφυλακτικό, η καπότα: «έχει πάρει τέτοιο φόβο απ' το έιτζ, που δεν πηγαίνει ποτέ με γυναίκα, αν δεν έχει μαζί του κουκούλα». **2.** η ένδειξη του ταξί «ΤΑΧΙ» επάνω στη σκεπή του που, όταν είναι φωτισμένη, σημαίνει πως είναι ελεύθερο: «το ταξί κατέβαινε με την κουκούλα του φωτισμένη». **3.** ειδικό προστατευτικό κάλυμμα από χοντρό πανί ή από νάιλον, με το οποίο καλύπτουμε το αυτοκίνητο για να το προστατεύουμε από τη σκόνη ή από τον ήλιο: «κάθε φορά που παρκάρει τ' αυτοκίνητό του έξω απ' το σπίτι του, το καλύπτει με την κουκούλα». **4.** η πτυσσόμενη σκεπή των ανοιχτών (καμπριολέ) αυτοκινήτων: «καθώς άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες, ο οδηγός ανέβασε την κουκούλα».

- με κουκούλα στη μούρη κούκλα είναι, λέγεται ειρωνικά για γυναίκα που έχει πολύ άσχημο πρόσωπο και υποτίθεται, πως αυτός που θέλει να τη συστήσει κάπου ή να κάνει έρωτα μαζί της, είναι υποχρεωμένος να σκεπάσει το πρόσωπό της με κουκούλα για να μην το βλέπει: «από κορμάκι, κάπως τρώγεται, και γενικά με κουκούλα στη μούρη κούκλα είναι».

- τα κάνω κουκούλα, (στη γλώσσα της αργκό) συγκαλύπτω, αποκρύπτω κάποια πράξη, ιδίως παράνομη: «ευτυχώς που τα 'καναν κουκούλα και δεν έμαθε κανένας τίποτα για τη λοβιτούρα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας